

[Henning Rasmussen]

pensioner, som vi har lovet at prøve at skaffe, gennemføres fuldt ud fra 1. juli 1988. En enlig folkepensionist eller førtidspensionist på laveste sats får pensionstillægget forhøjet med 2.400 kr. om året. Samgifte pensionister får 3.200 kr. hver, fordelt på grundbeløb og pensionstillæg. Oven i den forhøjelse kommer fra samme dato en forhøjelse, der svarer til en dyrtidsportion, dvs. yderligere omkring 900 kr. om året til hver pensionist. Det var naturligvis noget, der var sket under alle omstændigheder, men det er altså med; det er sikret.

Vi fik også gennemført, at det allerede fra den 1. januar 1989 er muligt for pensionister at have mindre indtægter ved siden af folkepensionen og førtidspensionen, før der sker en nedskæring i de personlige tillæg og i pensionstillægget. Allerede i 1989 må en enlig pensionist have en indtægt på 10.000 kr. f.eks. fra ATP, fra renteindtægter eller lidt arbejdsindtægt, før de personlige tillæg reduceres. Indtægtsgrænsen bliver endda 15.000 kr. for en enlig pensionist, før der sker nedsættelse i pensionstillægget. Og for pensionistægtepar er indtægtsgrænsen den dobbelte, 20.000 kr. og 30.000 kr., og så vil den blive sat op i løbet af en kort årrække til 40.000 kr. for enlige og 80.000 kr. for ægtepar.

På den måde løses et af de alvorligste kritikpunkter ved det system, vi har i dag, den berettigede kritik af, at selv små indtægter ved siden af folke- og førtidspension betyder, at man mister fra 80 pct. og op til 100 pct. af indtægten, fordi ikke alene skatten tager sin del, men tillæggene skæres ned.

Jeg nævner det så udførligt, fordi denne del af aftalen med regeringen ikke har været særlig meget omtalt, men den er en vigtig del af den. Vi er derfor meget glade for, at det er lykkedes at overbevise regeringen om, at løsningen af dette store problem skulle rykkes meget frem i forhold til den lov, der blev vedtaget her i foråret.

Et andet meget afgørende krav, nemlig forslaget om en forhøjelse af efterlønnen, arbejdsløshedsunderstøttelsen og dagpengene til de syge, bliver gennemført fuldt ud, ligeledes fra 1. juli 1988. Det betyder for mennesker på højeste sats for arbejdsløse og efterlønnere omkring 11.000 kr. mere om året. De øvrige efterlønnere, dem på 80 pct.-satsen, får omkring 8.700 kr. om året, og de andre satser forhøjes tilsvarende. Det er efter vores opfattelse en retfærdig-

hedshandling over for flere hundrede tusinde mennesker, som har fået deres levestandard skåret ned af regeringen og Det Radikale Venstre i de sidste 5 år.

Det næste, der må ske, er, at der indføres en automatisk regulering af sygeløn og dagpenge, så der ikke igen sker en forringelse af disse menneskers økonomi. Det vil vi arbejde hårdt for sammen med de faglige organisationer.

Et tredje vigtigt punkt for os var at få fjernet den forhadte regel om, at langtidsledige kan få deres arbejdsløshedsdagpenge skåret ned først til 80 pct. og senere til 55 pct. af normale dagpenge. Den regel forsvinder. Ingen vil komme ud for den drastiske nedskæring i arbejdsløshedsdagpengene. Vi har derfor lagt stor vægt på, at de, der inden den 1. januar 1989 ville komme på nedskårne dagpenge, skal have et ekstraordinært arbejdstilbud. Det har regeringen forpligtet sig til at skaffe.

Vi har også lagt meget stor vægt på, at der sker en kraftig udvidelse af tilbudene om uddannelse og arbejde til de langtidsledige. Det er fuldstændig urimeligt, at der er titusinder af langtidsledige, der gerne vil have en uddannelse, de kan klare, og som måske kan give dem arbejde, men at der ikke er plads til dem overhovedet. Derfor må der fra regeringens side gøres langt mere, end der gøres i dag, for at give især uddannelsestilbud, men også arbejdstilbud, som de langtidsledige kan bruge, som de har forudsætninger for at klare, og som de kan nå fra deres bopæl. Det er jo i langt de fleste tilfælde mennesker med familie, det drejer sig om.

Vi stillede oprindeligt et ændringsforslag om at afsætte 350 mio. kr. til denne opgave i 1988 for at markere, at der er et stort behov. Det ændringsforslag har vi trukket tilbage, fordi behovet sandsynligvis er væsentlig større, og vi ønsker ikke at blive bundet af et utilstrækkeligt beløb. Vi vil arbejde videre med denne vigtige sag sammen med de faglige organisationer og presse regeringen til de nødvendige initiativer og de nødvendige bevillinger.

Men vi fik gennemført en forøgelse af bevilningerne til arbejdsmarkedsuddannelserne på 90 mio. kr. De skal bruges til flere kurser, til mere udstyr og i høj grad også til forsøg med nye uddannelser, især for ikkefaglærte.

Vi aftalte med regeringen, at der skal bruges yderligere 100 mio. kr. til en række erhvervsud-